

Πεντηκοστή
4 Ιουνίου, 2017

Αγαπητέ μου Ενορίτη,
Αλήθεια, διψούμε;

Ζητούμε νερό, μα για να ξεδιψάσουμε;

Οπωσδήποτε το νερό, για το οποίο μιλά ο Χριστός σήμερα, είναι πνευματικό.

Γιατί όμως διψά η ψυχή;

Έχει επιθυμίες φλογερές που τη βασανίζουν. Πόθους κανστικούς, που την πυρπολούν. Τι διψά λοιπόν η ψυχή μας;

Αλήθεια. Τιμές. Δόξες. Εσωτερική γαλήνη και αρμονία. Δικαιοσύνη. Αγαθότητα. Αμάραντη ωραιότητα. Χαρά αδιάκοπη. Εντυχία άπειρη. Αιώνια ζωή.

Ο σοφός διψά, όπως ο αγράμματος.

Ο πλούσιος, όπως ο φτωχός.

Ο κάτοικος της πόλης, όπως ο χωρικός.

Πάντως, όσο περισσότερα μάθουμε. Όσο περισσότερα αποκτήσουμε. Όσο ψηλότερα ανεβούμε, όσο περισσότερο ζηλευτοί γίνουμε, όπου και να καταφύγουμε, η δίψα υπάρχει. Γίνεται μάλιστα φλογερότερη.

Ο καιρός όμως προχωρεί.

Το μάτι θαμπώνει.

Ασπρίζει το σώμα.

Η πραγματικότητα της ζωής επιβάλλεται θλιβερή και αμείλικτη.

Ο θάνατος απλώνει την παγωνιά του στην ψυχή. Αλλά και στο σώμα.

Ένα μόνο πράγμα δεν μπορεί να σβήσει:

Τη φλόγα της διψασμένης για εντυχία ψυχής μας.

Ένα μονάχα νερό μπορεί να μας ξεδιψάσει. Αυτό που ούτε η γη, ούτε χέρι ανθρώπου δίνει.

Ο Χριστός είναι η πηγή της αλήθειας. Της δικαιοσύνης. Της αρμονίας. Της αληθινής δόξας. Της εντυχίας. Της αιώνιας ζωής.

Ο Χριστός είναι το ύδωρ το ζων.

Το νερό Του δίνει τη ζωή την αιώνια. Τη δόξα την αληθινή. Τη βασιλεία Του.

Μακριά Του; Η κόλαση. Ο πνευματικός θάνατος. Μια πλήρης νέκρωση.

Και κάτι άλλο. Όποιος πει από το νερό Του, θα γίνει ο ίδιος πηγή ζωής. Άλας της γης. Φως τον κόσμον.

Ο Χριστός είναι η μεγάλη. Η παγκόσμια. Η άπειρη πηγή του ζωντανού νερού της ψυχής. Η δρόσος. Η ανάπαυση. Η πηγή του αληθινού φωτός.

Οι άνθρωποι καλούμαστε να γίνουμε τα μέσα. Τα όργανά Του.

Πολύ αξιόλογο το έργο.

Το νερό της πηγής τούτης ρέει αέναα. Είναι αδύνατο να στερέψει. Όσα χρόνια κι αν περάσουν.

Τούτο το νερό είναι γλυκό. Γνήσιο. Χωρίς όποιο ψεγάδι. Και ξεδιψά. Πάντα .

Στη ζωή μας βέβαια συναντούμε πολλές πηγές. Υποθέτουμε, πως πίνοντας θα ξεδιψάσουμε. Τελικά, όμως ταλαιπωρούμαστε. Γιατί δεν είναι το νερό μας. Είναι γλυφό. Με βακτηρίδια ίσως. Με νάτριο αυξημένο. Με ουσίες ξένες. Δηλητηριώδεις.

Οι επιπτώσεις δεν αργούν. Και, ασφαλώς, είναι βλαβερές. Θανατηφόρες ίσως. Με ζημιές ανεπανόρθωτες.

Ξέρουμε εμείς τι χρειαζόμαστε. Γνωρίζουμε την Πηγή. Την αξία του νερού της του ζωντανού.

Δικαιολογούμαστε να καθυστερούμε; Ν' αναβάλλουμε; Να αμφισβητούμε ότιδήποτε;

Πολλοί προηγήθηκαν. Κατέληξαν πού;

Αυτό να δούμε. Και να σπένσουμε.

Υπάρχει άλλη λύση;

Με την αγάπη μου

